

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci

žalobce

Fyzikální ústav Akademie věd ČR, v.v.i., IČ: 683 78 271,
se sídlem Praha 1, Na Slovance 2,
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Zuskou,
se sídlem Praha 5, Radlická 1c/3185,

proti

žalovanému

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,
se sídlem Praha 1, Karmelitská 7,

v řízení o žalobě v řízení o žalobě proti Oznámení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o snížení dotace č. S-0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MSMT-40454/2013-1,

T a k t o:

- I. Oznámení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o snížení dotace č. S-0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MSMT-40454/2013-1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24.456 Kč k rukám zástupce JUDr. Karla Zusky, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Základ sporu

Žalobce se včas podanou žalobou dne 24. 4. 2014 u Městského soudu v Praze domáhal soudní ochrany proti nezákonnému zásahu, alternativně zrušení rozhodnutí o námitce Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 18. 2. 2014, č. j. MŠMT 2566/2014-2, kterým byla shledána námitka žalobce proti oznámení č. S 0061/02/02 o snížení dotace o 721.366,80 Kč, ze dne 18. 10. 2013, č. j. MŠMT 40454/2013-1, a oznámení č. P 0061/02/01 o pozastavení plateb, č. j. MŠMT 26454/2013-1, jako nedůvodná.

Petit podané žaloby zněl konkrétně:

1. Určuje se, že zásah žalovaného proti žalobci, spočívající ve snížení dotace, přiznané žalobci rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 0061/02/01 ze dne 2. 8. 2011, o 721.366,8 Kč, aniž by ve věci bylo vydáno řádné správní rozhodnutí, je nezákonný.

Alternativně

2. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. MŠMT 36232/2013-4, kterým byla shledána námitka žalobce proti oznámení o snížení dotace č. S-0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MŠMT-40454/2013-1, jako nedůvodná, se zrušuje; zároveň se zrušuje i oznámení o snížení dotace č. S-0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MŠMT-40454/2013-1 a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Fyzikální ústav Akademie věd ČR, v.v.i. - žalobce, uváděl ve svém podání, že rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 0061/02/01 ze dne 2. 8. 2011 rozhodlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jako řídicí orgán Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace o poskytnutí dotace za účelem realizace projektu ELI: Extreme Light Infrastructure, reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061, č. a název výzvy: 02 Výzva č. 1. 1. pro oblast podpory 1.1. Oznámením o snížení dotace č. S 0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MSMT-40454/2013-1, vydaným žalovaným a doručeným dne 29. 10. 2013 byla žalobci snížena dotace. Snížení dotace bylo odůvodněno porušením § 44 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, když řídicí orgán shledal, že příjemce dotace realizoval pět jednotlivých nákupů softwarového vybavení, kdy každý z těchto nákupů sám o sobě nepřekročil finanční limit stanovený Pravidly pro výběr dodavatelů OP VaVpl, verze 4.0 pro povinnost realizovat výběrové řízení. Podle zjištění řídicího orgánu se druhově mělo jednat o software, který lze zařadit do kategorie „základní softwarové vybavení“, jde o předmět plnění, který spolu věcně souvisí.

Proti oznámení o snížení dotace podal žalobce dne 13. 1. 2014 v souladu s Přílohou č. 30 Příručky pro žadatele a příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace námitku, na jejímž základě požadoval přehodnocení postupu žalovaného v předmětné věci. O

námítce rozhodl žalovaný dne 18. 2. 2014 pod č. j. MŠMT-2566/2014-2 (rozhodnutí doručeno žalobci dne 24. 2. 2014) s tím, že námitku shledal nedůvodnou. Proti rozhodnutí o námitce podal žalobce z opatrnosti rozklad a žalovaný reagoval dne 24. 3. 2014 doručením vyrozumění o nemožnosti podat rozklad.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobce namítal, že z dikce § 14e a 44a rozpočtových pravidel plyne, že „opatření“ podle § 14e spočívající v nevyplacení části dotace, nepředstavuje konečné rozhodnutí ve věci samé, nýbrž pouze opatření preventivní povahy, které má poskytovateli umožnit v případě jeho domněnky nevyplatit část dotace až do doby, než o domnělém porušení pravidel rozhodne s konečnou platností příslušný orgán.

Žalobce namítal, že žalovaný vydáním oznámení o snížení dotace ve spojení s rozhodnutím o námitkách nedodržel závazný postup stanovený zákonem a pravidly, kterými je povinen se při poskytování dotace řídit. Tím se dopustil nezákonného zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 soudního řádu správního. Žalovaný totiž prezentuje toto opatření jako konečné rozhodnutí, které je poskytovatel dotace oprávněn učinit a proti kterému se žalobce nemůže zákonným způsobem jakkoli bránit. Podle názoru žalobce tak žalovaný zneužívá zákonný institut opatření dle § 14e rozpočtových pravidel v rozporu s jeho původním účelem a na úkor příjemce, čímž zasahuje do jeho majetkové sféry, práv a oprávněných zájmů.

Pro případ, že by soud opatření ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel ve spojení s rozhodnutím o námitkách považoval za rozhodnutí ve smyslu správního řádu, potom se žalobce domnívá, že by takovéto rozhodnutí bylo z výše uvedených důvodů nezákonné ve smyslu § 65 soudního řádu správního. Po věcné stránce nesouhlasí žalobce s odůvodněním žalovaného uvedeným v oznámení o snížení dotace, kdy měl být stanoven předmět veřejné zakázky diskriminačně. Žalobce plně odkazuje na své obsáhlé vyjádření v námitce, ve kterém opakovaně žalovanému vysvětlil principy a rozsah trhu v jím požadované oblasti, a to prostřednictvím svých odborných pracovníků, kteří se v této oblasti pohybují a mají potřebné skutečnosti. Tyto odborné názory byly žalovaným zcela ignorovány, aniž bylo zohledněno vyjádření žalobce a aniž by se žalovaný s argumenty žalobce v rozhodnutí o námitce jakkoli věcně vypořádal. Rozhodnutí o námitce tedy trpí vadou nepřezkoumatelnosti a netransparentnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 7. 2014 navrhnul žalobu odmítnout jako nepřipustnou, event. zamítnout jako nedůvodnou. Konstatoval, že v souladu s čl. 59 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 1083/2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999, bylo usnesením vlády České republiky ze dne 22. 2. 2006 č. 175 k Návrhu Národního rozvojového plánu České republiky na léta 2007 až 2013 určeno Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jako řídicí orgán pro Operační program Výzkum a vývoj pro inovace. Řídicí orgán k zajištění operačního programu vytvořil metodické dokumenty, podle kterých postupuje. Jedním z nich je Příloha č. 30 příruček pro žadatele a příjemce OP VaVpl, dle které lze podat námitku proti postupu řídicího orgánu do 15 dnů od obdržení rozhodnutí, vyrozumění, informace o procesním či věcném kroku řídicího orgánu, se kterým žadatel nebo příjemce nesouhlasí. Žadatel (příjemce) je vždy písemně informován o vyřešení podané

námítky. Podání námítky není zakotveno v právním předpise, na její vyřešení se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Vyřešení námítky nelze vnímat jako prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení, nelze proti němu podat rozklad ani správní žalobu, a to z toho důvodu, že ve smyslu § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel se na opatření podle § 14e odst. 1 až 3 rozpočtových pravidel nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumávání. Soudní přezkum je vyloučen jako takový, tedy nelze podat ani žalobu proti rozhodnutí, ani žalobu proti zásahu.

Žalobce poté reagoval dne 1. 9. 2014 replikou, v níž setrval na svých žalobních tvrzeních a navrhnul přerušit řízení s ohledem na návrh Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 2 As 12/2014-43, Ústavnímu soudu, aby vyslovil, že ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění zákona č. 465/2011 Sb. (tj. ve znění účinném do 19. 2. 2015), ve slovech „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“ je v rozporu s ústavním pořádkem. Dále přiložil Příručku pro příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007-2013.

Následně žalobce dne 16. 9. 2015 navrhnul pokračovat v řízení a doplnil žalobu v duchu nálezu Ústavního soudu ze dne 16. června 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14 a dovolával se bodů nálezu 46, 51, 52, 53 a 62.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 11. 2015 uvedl, že i v případě posouzení Oznámení o snížení dotace jako rozhodnutí v materiálním smyslu je toho názoru, že postupoval v souladu se zákonem a žaloba by tak měla být jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 11. 2. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích. Soud provedl dokazování znaleckým posudkem ze dne 7. 4. 2014, č. 846-43/2014 „Posouzení způsobu provedení nákupu SW ELI Beamlines“, zpracovaným na základě zadání žalobce společností APOGEO Esteem, a.s., Znalecký ústav, jmenovaným Ministerstvem spravedlnosti rozhodnutím č. 109/2008-OD-ZN/3. Ze závěrečného výroku tohoto posudku vyplynulo, že se nejedná pouze o produkty software, ale v jednom případě jde o hardware, jde o naprosto rozdílné produkty, pokud se týká jejich funkcionality. Jsou sice všechny určeny specializovaným pracovníkům zabývajícím se správou, údržbou a bezpečností informačního systému ELI, ale tím tato podobnost končí. Každá jednotlivá dodávka je určena jiným specialistům. Jediná věcná souvislost je, že všechny produkty zajišťují bezpečnost informačního systému ELI. Každá dodávka zajišťuje zcela specifickou funkcionalitu. Funkční provázanost není žádná, v každém případě jde o jinou funkcionalitu. Dané softwarové produkty nelze zahrnout pod pojem „základní softwarové vybavení“, resp. takový termín je dostatečně určitý a má v příslušných odborných kruzích obecně přijímaný význam a obsah. Protože se jedná o vysoce specializované systémy, nelze je zahrnout pod pojem „základní softwarové vybavení“. V tomto případě jej však nelze použít, protože v příslušných dodávkách jde o zcela jiné systémy.

Žalobce ve své replice ze dne 28. 6. 2017 uvedl, že předmětný dotační projekt byl realizován v rámci OP VaVpl a financován „ex ante“, tj. prostředky jsou poskytovány (ať již jednorázově či průběžně) předem. V daném případě by tak muselo být domnělé, resp. žalovaným tvrzené porušení dotačních podmínek, porušením rozpočtové kázně, o kterém však může rozhodnout jedině příslušný orgán finanční správy, nikoliv poskytovatel dotace. Žalobci

byla snížena dotace na základě pouhé domněnky žalovaného, podle které se měl dopustit porušení rozpočtové kázně, aniž by tato domněnka byla potvrzena finančním úřadem, který je jediný příslušný rozhodnout o porušení rozpočtové kázně.

Žalovaný ve své duplice ze dne 19. 7. 2017 navrhoval žalobu odmítnout, resp. zamítnout s ohledem na alternativní petit podané žaloby. Nicméně sdělil, že podle jeho informací dosud finanční úřad o případném porušení rozpočtové kázně nerozhodl, a to i přesto, že byl o pochybení žalobce informován, a že není zřejmé, kdy a zda vůbec finanční úřad rozhodne.

Poté žalobce dne 28. 8. 2017 setrval na svých vyjádřeních a na jejich podporu poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48: „*Domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 soudního řádu správního.*“

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Výrokem I. vyslovil nicotnost rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 18. 2. 2014, č. j. MSMT-2566/2014-1. Výrokem II. odmítnul žalobu proti oznámení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o snížení dotace č. S-0061/02/02 ze dne 18. 10. 2013, č. j. MSMT-40454/2013-1.

Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10. května 2017, č. j. 6 Afs 55/2016 – 70, vyhověl kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 8 A 66/2014 – 94, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 8 A 66/2014 – 94, se ve výroku II. a III. zrušil věc a vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

K následné výzvě podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, která byla oběma účastníkům doručena dne 16. 6. 2017, žalobce vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez jednání a žalovaný se nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu s dokumentace předložené žalobcem soud ověřil, že dne 13. 1. 2014 podal žalobce Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy námitku proti oznámení č. S 0061/02/02 o snížení dotace č. j. MŠMT 40454/2013-1, a oznámení č. P 0061/02/01 o pozastavení plateb, č. j. MŠMT 26454/2013-1. O této námitce rozhodlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy dne 18. 2. 2014 pod č. j. MŠMT 2566/2014-2 tak, že na základě

opětovného prověření skutečností nebyla námitka shledána důvodnou. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 24. 2. 2014.

Pokud žalobce v petitu žaloby uváděl jiné datum a číslo napadeného rozhodnutí o námitce, považoval to soud za chybu v psaní, neboť v textu žaloby se uvádí správné datum i číslo napadeného rozhodnutí o námitce.

Před samotným posouzením důvodnosti žaloby Městský soud v Praze musel především konstatovat, že v inkriminované věci došlo k významné změně příslušných právních předpisů, když výluka ze soudního přezkumu zakotvená v ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel byla jednak zákonem č. 25/2015 Sb. s účinností od 20. 2. 2015 z tohoto ustanovení vypuštěna, a jednak byla nálezem Ústavního soudu ze dne 16. června 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, shledána odporující ústavnímu pořádku. Soud proto musel odmítnout tvrzení žalovaného o nepřipustnosti žaloby z jeho vyjádření ze dne 30. 7. 2014.

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vydalo dne 2. 8. 2011 rozhodnutí č. 0061/02/01 o poskytnutí dotace žalobci za účelem realizace projektu ELI: Extreme Light Infrastructure, reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061, v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, prioritní osy 1 Evropského centra excelence, pro oblast podpory 1.1, výzvy 1. 1. Následně dne 29. 10. 2013 doručilo žalobci Oznámení o snížení dotace č. S-0061/02/02, ze dne 18. 10. 2013, č. j. MSMT-40454/2013-1. Snížení dotace bylo dle oznámení vydáno v souladu s § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, a v souladu s výsledkem šetření podezření na nesrovnalost podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších zákonů. Žalovaný uvedl, že žalobci jako příjemci dotace nevyplácí část přiznané dotace ve výši 721.366,8 Kč, neboť realizoval pět jednotlivých nákupů softwarového vybavení, kdy každý z nich sám o sobě nepřekročil finanční limit stanovený Pravidly pro výběr dodavatelů OP VaVpI, verze 4.0 pro povinnost realizovat výběrové řízení. Jednalo se ale o předmět plnění, který spolu věcně souvisí, jelikož ve všech případech šlo o software, který lze zařadit do kategorie „základní softwarové vybavení“. Dopustil se tak neoprávněného rozdělení zakázky. U zakázky na pronájem kancelářského nábytku nedodržel formalizovaný postup pro zadání, když neuveřejnil výzvu k podání nabídky způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Proti tomuto oznámení podal žalobce dne 13. 1. 2014 námitku dle Přílohy č. 30 Příručky pro žadatele a příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace (dále jen „Příručka“). Požadoval přehodnocení postupu žalovaného v předmětné věci. Dle uvedené přílohy byl žadatel/příjemce, vzhledem k tomu, že „hodnocení a výběr předložených Projektových žádostí a následná administrace projektů v realizaci je velmi složitý proces, který klade velmi velké administrativní /procesní nároky na Řídící orgán“ operačního programu, v situaci, kdy vzniknou pochybnosti o správnosti postupu tohoto orgánu, oprávněn podat proti tomuto postupu nebo posouzení vzniklé situace písemně námitku ve lhůtě 15 kalendářních dnů od okamžiku, kdy obdrží rozhodnutí či vyrozumění tohoto orgánu nebo je informován o jeho procesním či věcném kroku, s nímž nesouhlasí, a to za situace, kdy nemá příjemce resp. Řídící orgán stanovená zvláštní práva, povinnosti či procesní postupy zvláštními právními předpisy (např. dle § 15 – 18 zákona č. 552/1991 Sb.). Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2014, č. j. MŠMT-2566/2014-2, doručeným žalobci dne 24. 2. 2014 (dále jen „rozhodnutí o námitce“), shledal žalovaný námitku nedůvodnou. Proti rozhodnutí o námitce podal žalobce rozklad, na který reagoval žalovaný dne 24. 3. 2014 vyrozuměním o

nemožnosti podat rozklad. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. února 2016, č. j. 8 A 66/2014–94 prohlásil citované rozhodnutí o námitce za nicotné a tento výrok je pravomocný, neboť nebyl napaden kasační stížností a Nejvyšší správní soud k tomuto výroku uvedl, že má stejně jako Městský soud v Praze za to, že žalovaný coby poskytovatel dotace neměl pravomoc rozhodnout o námitkách jako o opravném prostředku proti opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, ani je posoudit jako jiný opravný prostředek či podnět k vyslovení nicotnosti v režimu správního řádu.

Pokud jde o povahu opatření přijatého dle § 14e rozpočtových pravidel, Městský soud v Praze dospěl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 – 39, na náleží Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013 – 44, k závěru, že rozhodnutí o snížení dotace je rozhodnutím ve smyslu § 65 a násl. soudního řádu správního. Současně žalobu proti tomuto oznámení považoval však za opožděnou.

Nejvyšší správní soud však konstatoval nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního s tím, že „*proti opatření podle § 14e rozpočtových pravidel ve znění účinném do 19. 2. 2015 nebylo možné podat žádný opravný prostředek, jelikož rozpočtová pravidla vylučovala použití správního řádu a sama žádný opravný prostředek neobsahovala (rozsudek ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50). Žalovaný jako poskytovatel dotace proto neměl pravomoc rozhodovat o opravném prostředku proti rozhodnutí o snížení dotace. Stejně tak ovšem nelze souhlasit ani se žalovaným, že by se jednalo jen o nějaké nezávazné vyřízení podnětu nad rámec zákonných povinností, neboť z obsahu rozhodnutí o námitce je zřejmé, že žalovaný autoritativně rozhodl, zda je námitka stěžovatele důvodná či nikoliv. Tento akt výslovně označil za „rozhodnutí o námitce“ a formálně mu vtělil všechny náležitosti rozhodnutí. Nešlo tudíž o žádné neformální a nezávazné vyřízení podnětu. V rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009 - 171, č. 2475/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že důsledkem vydání rozhodnutí o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy opravný prostředek není přípustný, je nicotnost rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002 - 33, č. 273/2004 Sb. NSS, kde shledal nicotným rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o odvolání proti rozhodnutí ředitele diagnostického ústavu, proti němuž nebylo odvolání dle zákona přípustné. Nejvyšší správní soud rovněž dospěl k závěru, že opatření poskytovatele dotace dle § 14e rozpočtových pravidel spočívající v nevyplacení, případně snížení dotace je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (rozsudky ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 - 39, a zejména v rozsudku ze dne 16. 2. 2016, č. j. 2 Afs 227/2015 - 38, a ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 - 50), a lze jej proto napadat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Tento závěr již potvrdil i rozšířený senát usnesením ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48. V tomto rozsahu tudíž Městský soud v Praze posoudil žalobu správně.“*

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, aniž by současně došlo k porušení rozpočtové kázně (peněžní prostředky nebyly vyplaceny), měl dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015 pravomoc rozhodnout s konečnou platností o nevyplacení dotace či její části. Takový úkon poskytovatele je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví na základě žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Pokud jde o názor zdejšího soudu týkající se opožděnosti žaloby, uvedl Nejvyšší správní soud, že „v rozsudku ze dne 30. listopadu. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50, se Nejvyšší správní soud zabýval v podstatě totožnou situací jiného příjemce dotace a dospěl k závěru, že žaloba podaná ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení „rozhodnutí“ o námitkách podle přílohy 30 Příručky byla podána včas. V nyní souzeném případě byla žaloba podána rovněž do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí o námitce stěžovateli, a není proto důvodu posoudit věc odchylně. Z dříve vyslovených závěrů Nejvyšší správní soud vycházel i nyní a v podrobnostech na citovaný rozsudek odkazuje.“

Nejvyšší správní soud dále s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11, uzavřel, že v inkriminované věci byla žaloba proti rozhodnutí o snížení dotace podána včas, neboť zákonná dvouměsíční lhůta počala běžet až doručením rozhodnutí o námitce.

Podle § 14e rozpočtových pravidel (ve znění do 19. 2. 2015)

(1) Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

(2) V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.

(3) Provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace.

(4) Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16. června 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015, nekontrolovaná a reálně neomezená úvaha poskytovatele postačovala, aby pozastavil na zákonem nijak neomezenou dobu výplatu dotace, k čemuž dostačovalo, že pouze dospěl k domněnce, že došlo k porušení pravidel jejího čerpání. Za takových podmínek vyloučení soudního přezkumu znemožňuje ochranu legitimního očekávání příjemce před případnou svévolí poskytovatele. Princip právní jistoty je třeba vykládat ve spojení se zákazem arbitrárnosti tak, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití tohoto volného uvážení, přičemž tou nejlepší prevencí i následnou ochranou proti arbitrárnosti v postupu orgánů veřejné správy je přístup k soudu, který správní uvážení podrobí soudní kontrole. S ohledem na kontext celého zákonného ustanovení je soudní kontrola jedinou ochranou před arbitrárností, kterou umožňuje zákonodárcem otevřený rozsah volného uvážení poskytovatele. Napadená část ustanovení, stanovící ve výše popsaném kontextu výluku ze soudního přezkumu, je tedy v první řadě rozporná s čl. 1 odst. 1 Ústavy, který garantuje zachovávání základních principů materiálního právního státu, a to ochrany právní jistoty, zákazu arbitrárnosti a přístupu k soudu. Pozastavení výplaty části dotace podle § 14e je zásahem do legitimního očekávání příjemce na nabytí majetku, tedy zásahem do práva na ochranu majetku a vlastnického práva, zakotveného v čl. 11 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, a proto jeho soudní přezkum nelze podle čl. 36 odst. 2 Listiny vyloučit.

Podle § 14e rozpočtových pravidel (ve znění od 20. 2. 2015)

(1) Poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 6, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 6. Přitom v rámci procentního rozmezí přihlédne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. k).

(2) Poskytovatel o opatření podle odstavce 1 bez zbytečného odkladu vhodným způsobem informuje příjemce. Příjemce může do 15 dnů ode dne, kdy tuto informaci obdržel, podat poskytovateli proti tomuto opatření námitky. O námitkách rozhoduje ten, kdo stojí v čele poskytovatele.

(3) V rozhodnutí o námitkách se rozhodne o tom, zda opatření poskytovatele bylo plně oprávněné, částečně oprávněné nebo zda oprávněné nebylo. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.

(4) Bylo-li opatření poskytovatele v rozhodnutí o námitkách posouzeno jako plně oprávněné, poskytovatel dotaci nebo její část příjemci nevyplatí. Bylo-li posouzeno jako částečně oprávněné, poskytovatel vyplatí příjemci část dotace, kterou mu neoprávněně nevyplatil. Bylo-li posouzeno jako neoprávněné, poskytovatel příjemci vyplatí nevyplacenou dotaci nebo její část. Poskytovatel vyplatí příjemci dotaci nebo její část, kterou mu neoprávněně nevyplatil, do pěti pracovních dnů ode dne právní moci rozhodnutí o námitkách.

(5) Poskytovatel informuje o opatření podle odstavce 1 a o rozhodnutí o námitkách podle odstavce 3 vhodným způsobem bez zbytečného odkladu finanční úřad.

(6) Provede-li poskytovatel opatření podle odstavce 1, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace.

Městský soud v Praze se v novém vypořádání žaloby zabýval meritem věci. Žalobce namítal, že žalovaný nebyl oprávněn na základě § 14e rozpočtových pravidel dotaci definitivně snížit, a proto je rozhodnutí o snížení dotace nicotné, nebo alespoň nezákonné, a že vydáním oznámení o snížení dotace ve spojení s rozhodnutím o námitkách nedodržel závazný postup stanovený zákonem a pravidly, kterými je povinen se při poskytování dotace řídit

Městský soud v Praze při tomto svém rozhodování byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, podle něhož byl povinen zohlednit při svém rozhodování závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. dubna 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 – 48, a v intencích zmíněného usnesení rozšířeného senátu posoudit, zda byl v případě žalobce žalovaný jako poskytovatel dotace oprávněn dotaci definitivně snížit nebo ji pouze dočasně nevyplatit a respektovat následně závěry příslušného finančního úřadu, a zda žalovaný svůj postup jasně vymezil a odůvodnil (viz zejména odst. [90] až [92] uvedeného usnesení).

[90] V případě porušení dotačních podmínek, které je současně porušením rozpočtové kázně (neboť již došlo k vyplacení peněžních prostředků), je příjemci zaručena účinná obrana jak proti pouhému dočasnému nevyplacení dotace ve stanoveném termínu (žaloba proti rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel), tak proti věcnému závěru o porušení dotačních podmínek (žaloba proti rozhodnutí na odvod za porušení rozpočtové kázně).

[91] V případě porušení dotačních podmínek, které není současně porušením rozpočtové kázně, se žádné jiné rozhodnutí, než rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel, nevydává. Dojde-li k vydání tohoto rozhodnutí, musí příjemce vždy vědět, zda jde ze strany poskytovatele o definitivní nevyplacení určité části původně přiznané dotace, či jde o pouhé prodlení s výplatou v důsledku prověřování vzniklých pochybností.

[92] Rozhodnutí o nevyplacení dotace musí proto obsahovat důvody, ve kterých poskytovatel porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace, včetně uvedení důvodů, pro které nebude příslušná částka příjemci po určitou dobu vyplacena či naopak nebude vyplacena s konečnou platností.

V žalobě napadeném oznámení č. S-0061/02/02 o snížení dotace žalovaný uvedl 1) k nákupu „základního softwarového vybavení“, že na základě kontroly předložených faktur za období 12/2012 řídicí orgán shledal, že příjemce/zadavatel realizoval pět jednotlivých nákupů softwarového vybavení, pro každý z těchto nákupů sám o sobě nepřekročil finanční limit stanovený Pravidly pro výběr dodavatelů OP VaVP, verze 4.0, (dále jen „PVD“), pro povinnost realizovat výběrové řízení. Dle zjištění Řídicího orgánu se druhově jedná o software, který lze zařadit do kategorie „základní softwarové vybavení“, jde o předmět plnění, který spolu věcně souvisí. Řídicí orgán shledal, že výše uvedeným postupem došlo ze strany příjemce/zadavatele k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů EU, neboť zadavatel postupoval v rozporu s ust. Bodu 2.11 PVD, a to tím, že nákup software dle uvedených faktur nerealizoval jako veřejnou zakázku malého rozsahu, tzn. postupem dle bodu 11 PVD a dopustil se tak neoprávněného rozdělení zakázky.

Odůvodnění oznámení č. S-0061/02/02 o snížení dotace v bodě 1) nákup „základního softwarového vybavení“ neobsahuje dostatečné důvody, v nichž žalovaný porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace.

Především žalovaný opomenul skutečnost, že v případě Fyzikálního ústavu Akademie věd ČR se nejedná o běžného nebo průměrného příjemce/zadavatele dotace. Fyzikální ústav Akademie věd ČR je veřejná výzkumná instituce, zaměřená na základní a aplikovaný výzkum v oblasti fyziky. Jedná se tedy špičkové výzkumné pracoviště, jehož potřeby se liší od jiných příjemců/zadavatelů. Koneckonců dotace poskytnutá rozhodnutím č. 0061/02/01 ze dne 2. 8. 2011 byla poskytnuta na výzkumný projekt ELI: Extreme Light Infrastructure, reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061. Nicméně žalovaný správní orgán v inkriminované věci postupoval šablonovitě, aniž by se blíže seznámil s potřebami žalobce. Nemůže být sporu o tom, že potřeby žalobce musely být specifické, nemohl se spokojit s nákupem standardního základního softwarového vybavení, nýbrž potřeboval špičkové vybavení. Účelem tohoto nákupu musela být proto snaha posunout výzkum, nikoliv ho zpomalit či dokonce zbrzdít.

Právě s ohledem na specifické potřeby Fyzikálního ústavu Akademie věd ČR provedl Městský soud v Praze při jednání dne. 2. 2016 dokazování znaleckým posudkem ze dne 7. 4. 2014, č. 846-43/2014 „Posouzení způsobu provedení nákupu SW ELI Beamlines“, zpracovaným na základě zadání žalobce společností APOGEO Esteem, a.s., Znalecký ústav, jmenovaným Ministerstvem spravedlnosti rozhodnutím č. 109/2008-OD-ZN/3. Ze závěrečného výroku tohoto posudku vyplynulo, že v inkriminované věci se nejedná pouze o produkty software, ale v jednom případě jde o hardware, jde o naprosto rozdílné produkty,

pokud se týká jejich funkcionality. Jsou sice všechny určeny specializovaným pracovníkům zabývajícím se správou, údržbou a bezpečností informačního systému ELI, ale tím tato podobnost končí. Každá jednotlivá dodávka je určena jiným specialistům. Jediná věcná souvislost je, že všechny produkty zajišťují bezpečnost informačního systému ELI. Každá dodávka zajišťuje zcela specifickou funkcionalitu. Funkční provázanost není žádná, v každém případě jde o jinou funkcionalitu. Dané softwarové produkty nelze zahrnout pod pojem „základní softwarové vybavení“, resp. takový termín je dostatečně určitý a má v příslušných odborných kruzích obecně přijímaný význam a obsah. Protože se jedná o vysoce specializované systémy, nelze je zahrnout pod pojem „základní softwarové vybavení“. V tomto případě jej však nelze použít, protože v příslušných dodávkách jde o zcela jiné systémy.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný dne 11. 11. 2013 pod č. j. MSMT-45067/2013-1 informoval Finanční úřad pro hl. m. Prahu o tom, že žalobce měl porušit čl. XII. Výběr dodavatelů, a proto rozhodl podle § 14e zákona o rozpočtových pravidlech o nevyplacení příjemci části dotace. Za nedodržení povinností byla příjemci snížena dotace ve výši 721.366,80 Kč. Nicméně jak vyplývá ze sdělení žalovaného ze dne 19. 7. 2017, příslušný finanční úřad o případném porušení rozpočtové kázně nerozhodl, a to i přesto, že byl o pochybení žalobce informován, a že není zřejmé, kdy a zda vůbec finanční úřad rozhodne.

Ze shora uvedených důvodů musel potom Městský soud v Praze dospět k závěru, že oznámení č. S-0061/02/02 o snížení dotace 1) k nákupu „základního softwarového vybavení“ bylo vydáno v rozporu se zákonem.

Pokud jde o odůvodnění napadeného oznámení č. S-0061/02/02 o snížení dotace 2) k veřejné zakázce na „Pronájem kancelářského nábytku“ žalovaný uvedl, že na základě kontroly předložených faktur za rok 2012 řídicí orgán shledal, že příjemce/zadavatel realizoval pronájem kancelářského nábytku, když za uvedené služby byly v roce 2012 vystaveny faktury na částku 250.300 Kč bez DPH a 190.400 Kč bez DPH, a tím mělo dojít k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů EU, neboť zadavatel postupoval v rozporu PVD a zejména bodu 11.9 PVD, kdy za účelem obdržení nabídek ve výběrovém řízení na pronájem kancelářského nábytku oslovil tři dodavatele, neuveřejnil však výzvu k podání nabídky způsobem umožňujícím dálkový přístup, např. na internetových stránkách zadavatele.

Odůvodnění oznámení č. S-0061/02/02 o snížení dotace ani v bodě 2) k veřejné zakázce na „Pronájem kancelářského nábytku“ neobsahuje dostatečné důvody, v nichž žalovaný porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spatřuje, jejich závažnost, rozsah, vliv na dosažení účelu dotace.

Podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel (ve znění do 19. 2. 2015) poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

Z citovaného ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je nesporné, že poskytovatel v případě, když se domnívá, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných

zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, je povinen přihlídnout k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Nicméně v případě rozhodování žalovaného napadeným oznámením č. S-0061/02/02 o snížení dotace 1) k nákupu „základního softwarového vybavení“ 2) k veřejné zakázce na „Pronájem kancelářského nábytku“ se žalovaný vůbec nezabýval závažností jím namítaného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek a ani jeho vlivem na dodržení cíle dotace.

Žalobci byla snížena dotace na základě pouhé domněnky žalovaného, podle které se měl dopustit porušení rozpočtové kázně, aniž by tato domněnka byla potvrzena finančním úřadem, který je jediný příslušný rozhodnout o porušení rozpočtové kázně. V inkriminované věci k takovému potvrzení příslušným finančním úřadem nedošlo. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že podle znaleckého posudku ze dne 7. 4. 2014, č. 846-43/2014 „Posouzení způsobu provedení nákupu SW ELI Beamlines“, zpracovaným na základě zadání žalobce společností APOGEO Esteem, a.s., Znalecký ústav, jmenovaným Ministerstvem spravedlnosti rozhodnutím č. 109/2008-OD-ZN/3, v inkriminované věci se nejednalo pouze o produkty software, ale v jednom případě jde o hardware, jde o naprosto rozdílné produkty. Zástupce žalovaného byl přítomen dokazování při jednání zdejšího soudu a žalovaný tyto závěry nikdy nepopřel.

Žalovaný nijak nekonkretizoval závažnost namítaného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek a ani jeho vliv na dosažení cíle dotace, vůbec se těmito otázkami nezabýval, ač rozpočtová pravidla mu to v § 14e odst. 1 poslední věta ukládají. Vůbec se nezabýval otázkou potřebnosti produktů pro řádné dokončení výzkumného projektu. Soud při této příležitosti upozorňuje, že pravidla pro zadávání veřejných zakázek platná v České republice v letech 1920 až 1950 *expressis verbis* již tehdy stanovila, že „výše nabídky není výhradně rozhodující pro zadání.“ Základními kritérii byla včasnost a správnost provedení práce nebo dodávky.¹

Městský soud v Praze proto ze shora uvedených důvodů musel uzavřít s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a že žalovaný svým rozhodnutím poškodil výzkumný projekt ELI: Extreme Light Infrastructure, reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061.

Koneckonců i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. dubna 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, konstatoval: „*Spatřuje-li Ústavní soud již v samotném prodlení v čerpání přiznané dotace vážný zásah do majetkových práv příjemce dotace, proti kterému má příjemce právo na účinnou soudní ochranu, pak je za pomoci argumentu a minori ad maius zásahem do majetkových práv příjemce nepochybně také definitivní nevyplacení původně přiznané dotace či její části. Z povahy věci je proti každému z těchto opatření poskytovatele účinná jiná procesní obrana. V případě definitivního nevyplacení dotace musí mít příjemce právo brojit nejen proti faktickému nevyplacení dotace, ale zejména proti závěru o věcném posouzení vytýkaného porušení.*“

¹ Viz blíže Pipková H.: Zadávání veřejných zakázek po novele in Právní rádce č. 5/2000, str. 10 an.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Městský soud v Praze následně z úřední povinnosti zkoumal, zda některé z napadených rozhodnutí není nicotné. V době, kdy žalobce podal jako opravný prostředek námitku proti oznámení o snížení dotace, tj. dne 13. 1. 2014), ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, stanovilo, že na opatření podle odst. 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. To znamená, že v inkriminované věci nelze aplikovat řádné opravné prostředky dle části druhé a třetí správního řádu, neboť aplikace těchto ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel tehdy vylučovalo.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního. Podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil soud věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 8.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby a kasační stížnosti, dále náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 3.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání a sepsání kasační stížnosti, dále 4x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 24.456 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2017

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**